

Poštnina plačana
o gotovini



NAŠA ZVEZDA

LETO 1933-1934

M A J — J U N I J

LETNIK III. ŠTEV. 9-10

»Naša Zvezda«, dijaški kongregacijski list, III. letnik. V šol. letu 1933/34 bo izšel v desetih številkah vsakega 15. dne v mesecu. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din, Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Jože Pogačnik.

Uredništvo: Rokopise pošiljajte dr. Ignaciju Lenčku, Št. Vid nad Ljubljano, Zavod sv. Stanislava.

Uprava: Ljubljana, Križanke — Napoleonov trg 1 — Ček. nak. 16.098.

Tisk in klišei: Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

Vsebina 9.—10. štev.:

V Št. Vidu in Mariboru se vidimo! — Pridi, sv. Duh! (Vera) — Naš prijatelj (Alkam) — Sv. Frančišek (St. Čeledin) — V prvem majniškem jutru (pesem, Ažmanov) — Solutio omnium problematum Christus (L. J. Zabkar) — Svečeniku (pesem, Jože Kastelic) — Mir in zbranost (Dr. Ira) — Glas, ki vzbuja strah (Pierre l'Ermite) — Tvoje roke (pesem, L. J. Zabkar) — Kakor mehka pesem (L. J. Zabkar) — Oče naš (O. S. U.) — Iz teme k luči (igra, Dr. Joža Lovrenčič) — Kongregacijski vestnik — Socialna zrna — Povsod Boga — Uganke.

Iz uprave

Za vse potrebne informacije glede zborovanja in duhovnih vaj se obračajte na: Dr. Ign. Lenček, Št. Vid nad Ljubljano, oziroma: Zavod šolskih sester, Maribor.

Ravnajte se v vsem po navodilih gospodov voditeljev!

Prinesite — vsaj nekateri — s seboj tudi fotografske aparate, da boste napravili nekaj lepih posnetkov iz našega življenja na zborovanju!

Peveci, pripravite pesmi, da boste zapeli! Pesmi naj bodo seveda primerne značaju zborovanja!

Pridite v Št. Vid na predvečer duhovnih vaj oziroma zborovanja, najkasneje do 7 zvečer.

Iz uredništva

S to številko je zaključen »Naše Zvezde« tretji letnik. Veliko truda, skripi in ljubezni je v njem. Vsem, ki ste sodelovali in nas podpirali, naj poplača Marija s priprošnjo pri svojem ljubem Sinu.

V bodoče pa mora »Naša Zvezda« napredovati! V vsakem oziru! Zato pa morate vsi pomagati, vsak na svoj način! Lep, zanimiv, aktualen, borben mora biti naš list! Bo pa vedno stika — nas samih.

Zato na delo!

Urednik.

Moja politika je politika evangelija.

Sv. Janez Bosco

Bog nam ni ukazal zmagati, ampak bojevati se.

Treppel



III. letnik

1933-34

9.-10. številka

V Št. Vidu in v Mariboru se vidimo!

Leto je za nami. Kmalu boste k številki svojega razreda naredili eno črto več, za en razred više boste. To prijetno zavest že vnaprej uživate, vem.

Leto dela po naših kongregacijah je tudi za nami. Iz živahnih poročil od vseh strani moremo soditi, da gre naše delo veselo in resno naprej. Eno leto starejši ste, za eno stopnjo trdnější v svojem značaju, gotovo tudi globlji in vztrajnejši v svojem notranjem življenju. Precej plev in snetja je letos odpadlo, hvala Bogu, klenejši postajajo kongreganisti. Kjer pa ni videti toliko vneme, tam je vsaj volja dobra in sree idealno.

Ali so semena naših lanských zborovanj res padla v vsa srca? Ste vsi, ki ste bili na zborovanju, preželi s temi mislimi in nazori, tam gori v Mariboru in v Škofji Loki začrtanimi, vse svoje tovariše, vse svoje sestre? Če še ne dovolj, popravite koncem leta še to. To je bila naša podlaga in naš vojni načrt za bodoče borbe. Na tej osnovi bomo letos zidali dalje.

Zdaj Št. Vid in Maribor spet vabita. Šentviški fantje in dekleta pri šolskih sestrah v Mariboru se že z veseljem pripravljajo, da nas sprejmejo. Tudi mnogo kongregacij že mesece in mesece misli in zbira sredstva, da gredo na pot. Že spet bi se radi videli. Pa spet kaj rasli v Bogu in značajnosti, spet radi nekaj smernic začrtali.

O naših referatih vam bo poročal gospod voditelj in tudi vse razložil, kar treba vedeti in storiti za duhovne vaje in za zborovanje. Vsak dan bodo samo trije referati, da bo časa tudi za razgovor. Fantje, pripravite se nanj, sami posegajte vmes in pridite tudi s svojimi mislimi in željami. Za dekleta vem, da bodo to same naredile, saj so lani tudi živahno zborovale. To so vaši dnevi!

Ali že varčujete, da boste lahko prišli? Ali že zbirate za one, ki sami ne morejo vsega dobiti za pot? Kdor ima železno voljo in dovolj idealizma, bo prišel, čeprav je njegov žep popolni vakuum. Kar bomo mogli, bomo pomagali; vsakdo naj se v sili obrne na svojega voditelja.

Pridite kot urejena četa. Tiste, ki bi se hoteli te dni zabavati ali dolgočasiti, pustite doma. Prav tako tudi vse nerge in večne nezadovoljence, ker taki ljudje so coklje zase in za vse druge. Mladi, živahni in vedri — taki ljudje hočemo biti skupaj, ker le mladost in veselje sta zmožna velikih stvari. Zraven pa pokažite svojo disciplino, sami od sebe, in nemirne duhove držite z zgledom in besedo. Pri toliki družini, ki se tod snide, je seveda potreben tudi neki dnevni red; sprejmite ga voljno in z ljubeznijo, da bodo uspehi večji in trajnejši. Skušali bomo, da vam bodo ti dnevi zares obenem prijetni in koristni. Taki morajo biti, da bo vsakomur žal, ki bo ostal pod domačo hruško.

Ne pozabite legitimacij za zborovanje. Zato morate pred sklepom šolskega leta vedeti, kdo gre in kako pojdete, morda skupaj. Pa tudi pesmi ne pozabite. Tudi letos naj odmeva od naše pesmi. Povsod Boga mora biti res mogočen spev in od srca. Vsaj tako kakor lani.

Zato vabimo vse. Pridite, živahni mariborčani, pojoči celjani, družinsko čuteči novomeščani, tihi, a delavni kečevci, trudeči se kranjčani, pa Ptuj in Murska Sobota, pridi, močna Ljubljana, šentviški fantje vas čakamo in vabimo.

Pridite, sestre od vseh strani, da se spet vidimo in očrtamo pota. Maribor vam ponuja svoje toplo in prijetno zavetje. V duhovnih vajah se približamo Bogu in uredimo svoje srce, potem pa premislimo svoje kongregacijsko delo za bodočnost. Naša predavanja so vzeta prav iz današnjega kaosa in nam hočejo dati luči in moči.

Zato pridite! V Št. Vidu in v Mariboru se vidimo!

Pridi, Sveti Duh!

(Skica meditacije.)

Drugič v cerkvenem letu molimo, ko se pripravljamo na tretji največji praznik vsega leta: »Pridi!«

Prvič smo molili tako v adventu, ko smo pričakovali prihoda druge božje Osebe — hrepeneli iz teme po prvi iskri novega življenja.

Zdaj pričakujemo, oziroma se spominjamo prihoda tretje božje Osebe — v času, ko vse cvete in je polno solnca: spoznali smo, da brez razsvetljenja in moči iz nadnarave ostanemo v temi in slabi.

»Pridi, luč naših src!« da bomo videli, kaj je prav: to pa samo potem, če bomo gledali stvari in jih vrednotili v božji luči. V tej luči bomo tudi videli delati: »Dokler je dan, delajte. Prišla bo noč, ko nihče ne bo videl delati.«

Prosimo moči. — Čeprav smo spoznali, kaj je prav, še ni vse. Deljeni smo: če je že dobra volja v nas, še niso dobra naša dejanja. Potrebujemo moči, ki gre preko vsega, ki je nadnaravna...

Verujem v Svetega Duha. Kakor verujem v Očeta, Jehovo (= »Tistega, ki je«), v pravir vsega,

v Sina, v Besedo, ki je meso postala, v Odrešenika,

tako verujem tudi v Svetega Duha, v Ljubezen, ki z njo za nas skrbi Oče, ki se v njej za nas daruje Sin — v Ljubezen kot valovanje in gibalno silo božje vseomogočnosti in smotrenosti, ki je vse, kar obstoja, njen rezultat.

Ker je Sveti Duh božja Oseba, se moramo s spoštovanjem obračati k njej: ponižno in zaupno prositi, da pride z visokih nebes v našo revo.

Smo pripravljeni, da jo sprejmemo? Prosimo:

»u m i j, kar je umazanega« — kar je na cesti vsakdanjosti leglo prahu na srce;

»n a m o č i, kar je suhega« — v vročini bojov je vrt naše duše postal suh, življenje rož v njem začenja veneti;

»z a c e l i, kar je ranjeno« — skoraj vsak dan nam je življenje po volji Gospodovi zadalo kako rano, ki nas slabi; toda ne samo nepopolnosti, ki izvirajo od zunaj, tudi od onih, ki so iz nas samih, naj nas Sveti Duh oprosti;

»u p o g n i, kar je trdega« — o, kako trda je naša volja, kadar se je treba premagati, čeprav za Boga in duši, ki je boljši del, v dobro;

»o g r e j, kar je mrzlo« — da ne bo mraz, ki bi prevzel voljo, zamoril kali in cvetja, ki bi se sicer razvilo v bogate sadove; če pa je bila naša slabost tako velika, da nismo samo začeli omagovati na pravem potu, temveč že zašli na stran, naj nas v o d i nazaj na pravo pot.

Če smo prejeli luč, se mar nismo kdaj obrnili od nje, pustili neuporabljeno moč, ki smo jo dobili? Če smo ravnali, kot je govoril Sveti Duh, koliko in kako lepih sadov smo postali deležni. Če pa smo iz lahkomišelnosti ali lenobe pustili, da je trenutek milosti, ki je en sam in tako hitro ugasne, šel neuporabljen mimo nas, smo sami sebi zapravili tudi vse sadove, ki bi jih želi, če bi o času sejali. Že v sv. pismu Stare zaveze je prilika o rosi, ki prihaja z neba: življenje vzklije pod njo, ali pa se vrne pod nebo brez koristi za zemljo. V novem zakonu pa je sv. Cerkev, ki v svojem nauku temelji na resnici, ki jo je oznanjeval Gospod Jezus, uvrstila nesodelovanje z milostjo Svetega Duha med največje grehe.

»Prerojeni bomo in prenovil boš obličje zemlje.« Tudi o tem je že prilika v Stari zavezi: (Bog) je dihnul Duha in neskončno polje, ki je bilo pokrito s kostmi, je živelo: kost se je zvezala s kostjo, pokrila z mesom, vstali so ljudje, človek poleg človeka v novo življenje. In v novi? Spomnimo se najprej izpremenjenja po prvem prihodu Svetega Duha: sv. Peter, ki je pred dobrimi petdesetimi dnevi zatajil Gospoda pred deklo, nenadoma stopi pred tisočglavo množico, začne pridigati: »On, ki ste Ga križali, je Sin božji.« Množica pa najrazličnejših narodov in jezikov ga je strme poslušala, vsak v svoji besedi. Bo pač nekaj pristašev farizejev zgrabilo govornika, ki jim očita umor Boga? Ne. Temveč priznajo svoj greh in se pustijo krstiti: prerodijo se po Svetem Duhu v Kristusu za Očeta.

Dejanje apostolov pripoveduje o množicah, ki so se koj v začetku dale krstiti, o bolnikih, ki so jih prinašali pred apostole in učence, ki so jih čudežno ozdravljali.

In ko je nastopilo preganjanje? Že večina apostolov je umrla mučeniške smrti. In drugi? Že krščeni bodo s silo zatrti, drugi si bodo premislili sprejeti vero Križanega... Vidimo pa, da je vera, ki jo je začel oznanjati en sam, Križani, ki so jo širili dvanajsteri preprosti ribiči, ki jo je izpovedovalo nekaj tisočev starega kulturnega sveta, postala vera milijonov in milijonov.

Ko je minila doba zunanjih nevarnosti, je v času notranjih sicer prišlo do velikih kriz v notranjosti Cerkve same, toda tudi iz teh je izšla zmagoslavno, vsa sveža, prerojena, s pridobitvami.

Zgodovina obstoja Cerkve je slava božja, dokaz Svetega Duha, ki jo vodi.

»Pridi« — »in prerojeni bomo mi, prenovljena bo vsa zemlja« — po Svetem Duhu — v Kristusu — za Očeta.

Vera

Naš prijatelj

O presv. Evharistiji moremo tako malo razumeti. Razumeti prav za prav ne moremo nič. O tem in onem v tej čudoviti skrivnosti moremo pač razglablјati, si to in ono poskušati obrazložiti. Tako je že od nekdaj zanimalo razglablјajoče bogoslovce, kako je Gospod tu pričujoč, kako se udejestuje tu njegovo življenje, kako je s tvarino zakramenta itd. Končno prideš le do zaključka, da je prav, da se otroci čimprej vodijo k evharističnemu Jezusu, da naj se neuki ne odtegujejo evharistični pojedini, zakaj vsi o tem kaj prida ne doumemo. Zato je naiven zadržek, ki tega in onega morda ovira na poti do evharističnega prijatelja: premalo spoznam.

In vendar o Evharistiji toliko vem. Morda več kot o vsakem drugem zakramentu, več kot o kateri drugi skrivnosti našega verovanja. O presv. Evharistiji vem, gotovo, nezmotljivo vem, da je tu Jezus pričujoč kot Bog in človek. Ako naj je moja slika o historičnem Jezusu popolna, je ta slika nerazdružljiva od presv. Evharistije, ta slika se prav v Evharistiji nadaljuje. Ne slika, to je živ-

ljenje. Zato trdim, da o sv. Evharistiji tako veliko vemo in razumemo. V tem zakramentu se nam razodeva ista Jezusova zaskrbljenost za naše duše, kot to vemo iz evangelija, ista ljubezen do nas, vse odpuščajoča in vedno tolažeča, ista dobrohotnost, ki hoče, ut vitam habeant et abundantius habeant. In če hočeš še vse bolj opredeljeno gledati pred seboj, odpri evangelij in pojdi pred tabernakelj!

Ob tej ugotovitvi se mi tako rado proži vprašanje: le zakaj se vsega tega tako malo doživeto ovemo? Zakaj nismo vse bolj evharistični prijatelji? Ali ni res, da komaj kdaj privatno o Evharistiji govorimo, kot govorimo o dobrem prijatelju? Še to tako v zadregi povemo, če gremo v cerkev, in le kdo pravi, da gre Jezusa obiskat, ali da Jezusa v dušo sprejme? Morda pa tako brez misli eno in drugo opravljamo? Nič čuda, če nam je potem božje Srce nekam zaprto, kakor se nam zdi, in njegove milosti lijo nekoristno mimo nas. In vendar nam evharistični Jezus ni zaprt; odprti so na stežaj tabernaklji, njegovo Srce se nam ponuja, zakladi tega Srca, kot je povedala sv. Marjeta Alakok.

Motrimo enkrat duhovno življenje čisto objektivno. Mislimo si, da bi ga gledali izven sebe, kakor gledamo n. pr. pred seboj rastoče drevo. Odkriješ njegove neprijatelje, ki se mu škodoželjno bližajo, zrasti, ki jih je treba nujno odstraniti; potrebuje mnogočesa, da bo uspevalo, rastlo; vihar se upira vanj in ga upogiba ter krivinči, mu lomí vrhove. — Če vse to iz te šibke primere preneseš na duhovno svoje življenje, kako smo izpostavljeni. Vsi. Da to niso čenčave besede, že sam najbrž doživljaš. So to borbe za dušo. Težko je reči, kdaj so bolj neizprosne, ali v počitnicah ali med letom. Bolj važno je, da te ne najdejo nepripravljenega, osamljenega. —

Kako si nekateri želi v podobnem razpoloženju nekoga, ki bi ga razumel, mu pomagal iz težav, ga varno vodil! Ni vedno lahko najti takega dobrega človeka. Pa četudi bi to ne bilo težko, težje je se mu odkrivati, svoje rane mu odstirati, ti bi rad takega, ki bi mu ne bilo treba veliko pripovedovati, ki bi že naprej pomirjajoče vplival na tvojo dušo, da bi ti samo poslušal, samo srečen bil ob njem. Zato sem te opozoril na Njega, evharističnega Jezusa. Če je moja beseda odveč, če si o tem že davno prepričan, hvala Bogu, če še nisi, prepričaj se in prepričaj tudi druge.

Alkam

Sveti Frančišek

Sv. Frančišek govori bratu Cattaneo: »Brat Cattaneo, vedno pridiguješ le o veliki večnosti in o trdi sodbi in o soncu in zvezdah, ki bodo padale z neba in o raševini in pepelu, v katerem se naj pokorimo. Poleg tega mrko nagubaš čelo in strogi obraz in tako divje gledaš, da se te morajo vedno bati. A Gospod, ki ga oznanjujemo, ne mara, da bi se ga bali. Brat, rečem ti, v bodoče boš govoril več o veselih in prijetnih rečeh.«

»Povej mi jih, nekaj takih veselih stvari, ki so z Bogom v zvezi!«

»Pripoveduj na primer, kako lepo in udobno nam je ljubi Bog iztesal hišico zemljo, kako lepo je ukazal kosom in škrjančkom, naj nam skrbijo za godbo in kako je izobesil svetiljke, sonce in luno, da lahko noč in dan gledamo svoje srečne obraze. In dalje, kako od početka dobrotni Bog skrbi, da nam po drevju dobro sadje zori in da nam kraljevsko žlahtna voda iz veliko vodnjakov in celo iz zemlje izvira, kako nas obdaruje s tem, da v toplem smehu zadovoljno skupaj sedimo in skoraj ne moremo drugače, kakor da smo dobri in se drug drugega radi imamo in proti nebesom kličemo: zahvaljujem se, zahvaljujem! Da, Bog je ljubezen! Ljubezen je Bog!

Prevedel St. Čeledin

H. Rauseh:
Angelei slavijo . . .



V prvem majniškem jutru

*Včeraj je sonce z višave
cvetkam na polje poslalo pozdrave.
»Jutri cvetite kar najbolj lepó,
ko Majniška Mati obiše zemljó!«*

*Zdaj vemo, zakaj
že snoči plitčice lepše so pele!
Ker danes je maj,
že snoči so cvetke nadele
si diademe srebrne
iz biserne rose večerne.*

*Nebeški sijaj
obzarja prelepo Deviško Gospo.
Njen sončni smehlaj
pa prosi uhoda na naše vrtove;
rada bi videla bele cvetove,
kakó po naših gredicah cvetó.*

*Pridi, le pridi, prečista Devica,
vralca na vrt ti odprem na stežaj.
V tvoji oskrbi na mojih gredicah
celo življenje cvetoči bo maj.*

*Pridi, le pridi, prečista Devica,
bodi Kraljica mi in Vrtnarica!*

Ažmanov

*Ni res, da bi bilo kdaj izpolnjevanje dolžnosti nemogoče! Kadar je težko,
postane pač junaštvo naša dolžnost.*

D' Hulst

Nič ni tako velikega, kot: biti majhen.

Iru.

Solutio omnium problematum Christus

Nič se mi ne boš čudil, če se upam trditi, da smo danes v zelo kritičnem položaju. Na vseh koncih in krajih so nam popustile mišice in če si ne bomo dali sami kmalu poštene injekcije, bomo neusmiljeno utonili v nevarnem ozračju, ki visi nad nami že nekaj let sem. Pa nisem prav nič pesimist, ampak dobro vem in z menoj dobro veste vsi, ki ste Njegovi, da je samo v Njem, v Kristusu, rešitev. Solutio omnium problematum Christus. To drži! In edino ta zavest nas bo premaknila z mrtve točke in nam pokazala pot naprej.

Vse bomo v Njem našli, vse, kar nam bo potreba na pot, vse bomo z Njim dosegli, tudi najbolj črne oblake bomo z Njim razpodili. Kristus je Resnica in solnce, ki prinaša pomlad in življenje v naše duše! V Kristusu smo in bomo močni, neomajni, če treba do zadnjega požrtvovalni! Sine dolore non vivitur in amore!

Če pa smo združeni s Kristusom, kot pravi sv. Pavel, da smo mistično telo Kristusovo, potem je neizpodbitno dejstvo, da stojimo pred veliko nalogo, namreč da uredimo svoje življenje po Njegovem življenju, da postanemo z njim res eno, kakor so udje eno s telesom. S Kristusom so pa zvezani tudi drugi udje, kakor vemo iz nauka o mističnem telesu Kristusovem, ki ga uči sv. Cerkev. Tudi s temi drugimi udi moramo biti zvezani, če hočemo biti zvezani z res celim Kristusom. To je tudi cilj velikih misli Pavlovih: vivere in Christo pro christianis.

Vsak izmed nas in vsi skupaj smo dolžni delati na tej točki. Delati za skupnost, edinost in pomagati bližnjemu, pa naj bo duhovno ali pa materielno, karitativno; v vsakem oziru! Ne samo lepih besed in dobrega kruha, ampak Resnice dajmo vsem, ki so je lačni in žejni! In vsi naši načrti, ki smo jih postavili? Kje imamo poročstvo zanje? Samo v Kristusu! Vsa ljubezen do bližnjega, vse iskanje miru in pravice temelji v Kristusu! Fons omnis vitae et sanctitatis! Vir življenja in svetosti

Vse v Kristusu in nič brez Kristusa!

To bodi naše načelo v bodočih dneh!

Računajmo kolikor je nujno, delajmo veliko in živimo v stvarnem življenju in v sedanjosti! Samo v sedanjosti je ukoreninjen naš korak. Bodočnost je v rokah božjih, preteklost je za nami. Če se štejemo za člane katoliške akcije, če smo kongreganisti, pokažimo to tudi na zunaj! Katoličan na vsej črti in povsod, zdrav, močan in udaren. Mi vemo, da imamo vso resnico v svojih rokah. Kje je naša navdušenost? Kje je naše Marijino viteštvo? Kje je naša moška beseda, kadar nam v javnosti sramote naša katoliška načela, našo vero, naše dogme, papeža in sveto katoliško Cerkev? Kongreganist moj, ali ne zvenijo ta vprašanja malo čudno? Izprašaj si svojo vest in na vsako posebej na tihem v srcu odgovori? Mogoče bi te bilo sram, če bi mi moral zaupati svoj rezultat? H kongregacijskim sestankom hoditi ni tako velika žrtev, ali biti v javnosti, na cesti in v javnem lokalu in v šoli, na univerzi, kongreganist, ni tako hudo lahko! In vendar je vest vedno z nami!

Kristjan je alter Christus!

Si že kdaj kaj mislil o tej resnici? Najprej moraš biti dober človek, vsestransko močen, potem šele smeš pogledati višje!

In potem ko si sebe utrdil, začni obvezovati rane še svojemu bližnjemu. Iztrgaj najprej iz svojega srca egoizem in vse njegove privržence in pometi najprej pred svojim pragom in potem se obrni k sosedu!

Svet je zabredel v čudne mlakuže!

Da ga bomo rešili in ga spet spravili na krščanski nivô, moramo postati sami najprej temeljito krščanski. Celi kristjani. Ne samo v krstni in poročni

knjigi. To je mrtvoudnost. Takih mlačnih ljudi še hudič ne mara, pa naj bo Kristus, ki je najradikalnejša resnica in življenje in najmočnejša dejavnost, s takim blagom zadovoljen. Mlačneže je Bog v Apokalypsi izpljunil iz svojih ust.

Postani kristjan z neomajnim katoliškim prepričanjem, ki ga ne smeš skrivati v svojem srcu in ga zračiti v skritih prostorčkih svoje boječe duše, ampak ga moraš pokazati svetu.

Postani kristjan, ki je deloven in ne nosi svoje ljubezni do bližnjega samo na jeziku in po dobrodelnih listih itd. Miloščino dajati, nasičevati lačne in žejne in obiskovati bolnike in jetnike in oblačiti nage — saj veš, kje stojijo te besede — to je katoliško, to je vsebina nauka, ki ga je učil Kristus, čigar učenec si ti postal. In moralni zakoni, index, zapovedi božje in cerkvene, so mar samo za slabiče in nekatere ljudi? Tu ni nobenih izjem in opravičevanj. Samo eden je, ki ukazuje, Bog!

Kristjan se pravi biti apostol. Apostolat je ena glavnih nalog kongreganistovih! Tudi misijonska misel mora živeti med nami in biti na dnevnem vzporodu. Najprej doma, potem pa drugam! Vsi ljudje smo poklicani v veliko družino mističnega telesa Kristusovega. Tebi so to milost dali drugi, tvoja dolžnost, da jo daš dalje! To je katoliško! Z molitvijo, žrtvami itd. podpiraj misijone, če ne moreš materialno. Na vsak način pa moraš!

Globlje moramo zajeti iz studencev vedno svežega krščanstva. Živa voda je globoko na dnu! Čim globlje bomo šli, tem jačja bo naša zavest. In čim močnejša bo naša zavest, tem bolj bodo naša dejanja učinkovala in čim več uspehov bomo imeli, tem več veselja bomo pripravili našemu Učeniku!

Čim bolj bomo skušali doumeti veliko misel o mističnem telesu Kristusovem, tem lažje bomo našli pot, ki nas bo popeljala iz vseh današnjih zapletljajev in problemov, čim bolj se bomo čutili udje enega velikega telesa, čigar glava je Kristus, tem lažje bomo prišli na sled rešitvi najbolj zamotanemu, socialnemu vprašanju, ki danes leži na človeštvu kakor nerazrešljiva uganka.

Solutio omnium problematum Christus.

Z Njim in samo z Njim bomo vse razvozljali in našli vsem vprašanjem odgovore, v Njem bomo postali spet pravi kristjani, v Njem bomo postali spet bogati in močni in res pravi otroci božji in — Njegovi bratje.

Lojze Jože Žabkar

„Neudeutschland“ tabori:
Oranienstein,
2000 srednješolcev!



Svečniku

*Eden: V teh trudnih dneh,
ko naše bolne roke
k belim zvezdam koprnijo,
ko bolna srca
v krvavem joku nam goriijo,
je nevede
in nehote
zavil korak moj v katedralo.*

*Kamenita tišina hiše božje
me je podrla na tla.
Večna luč me je bolela v srce
in nisem čutil,
kako me boža njena rdeča ljubezen.*

*Tedaj sem v tihí svetlobi
vzrl še sto in sto žalostnih bratov,
njih zadnji so se izgubljali
daleč nekje v temi —
kot da nas je ista grenkost
na božje stopnice zagnala,
kot da nas je ista boleča misel
v to sveto temo pripeljala.
In vsi smo — kot Izrael — v eni bolesi
stegnili roké za Gospodom:*

*Zbor: O,
pošlji nam luč,
postavi svetilnik naši mladosti,
pokaži očeta našim nebogljenim dnem,
privedi stražarja našim blodečim korakom,
vodnika našim trudnim potém,
Ti silni,
Sveti,
Močni,
Bog!*

*Eden: In vsi smo se zrušili v nemi bolesi na tla
in v molku nas žalostnem
tiha večnost je božala.*

*In sam ne vem, kdaj
sem dvignil glavo
in videl:
kot da so hladne ugasnile
temè,
kot da so v večnost
se razjasnile:*

*Zbor: In sredi med nami
v senci križa je stal
mož,
svečenik,*

sejavec,
vodnik,
pastir,
oče,
človek božji brez hlimbe,
s poljubom onostranstva na sebi.

Kakor svetilnik s sedmerimi roglji
sveti ljudstvu
v nebo.
Njegov glas bije kot bron
na srca in duše,
orje v njih brazde za sveto seme nebá,
njegovo oko meri nebó in zemljó,
v duše vgreza pogled in jih sprašuje v globini,
vse vidi njegova ljubezen,
vse vidi in daje vsem po potrebi:
lačnemu kruha,
temnemu luči,
tonečemu ladjo,
blodečemu božjo besedo.

Kot da je križan na svojo ljubezen,
je razširil roke
in izmed nas je vse trudne pozval
na svoje srce.
Z desnico je trudna čela otrl,
s svetlo besedo nam je knjigo življenja
odprl.

In bilo nam je kot pri očetu,
kot rodni krov so bedele nad nami
njegove dlani;
čutili smo le, da je v nas svetlo,
o, svetlo,
da smo srečni otroci v zavetju božjega diha.

Eden: In ko me je spet objela sveta tihota,
je bilo krog mene in v meni svetlo
in tisoč radostnih brator
je v svetem psalmu radosti
vzkliknilo z mano v nebo:

Zbor: Svet, svet, trikrat svet si, Gospod,
Bog naše mladosti,
ki si prižgal luč naši temi,
ki si dal sonce našim očem,
ki si postavil preroke našemu ljudstvu.
Tebi pojo naši radostni kriki,
v Trojem imenu gore naša srca v nebó.
Svet, svet, svet si, Gospod,
Bog naše mladosti,
svet, svet, trikrat svet si, Gospod.

Jože Kastelic

Mir in zbranost

Predvsem tega nam manjka. Prav teh stvari, ki tvorijo ravnovesje v našem življenju. Zato smo tako neuravnani... Miru nam manjka, tako vihravi smo, kot bi bili vedno prepozno pri stvari. Miru, zlasti takega pri nas in samo za nas; nič čudnega, da samih sebe ne poznamo, da smo slepi za ves plevel, ki raste v našem srcu.

Tako prav nič bistrovidni nismo, ker nam manjka jasne luči premišljenosti. Če srečamo kako stvar, ki bi bila sposobna, napraviti nas zavestne, jo obrnemo na druge.

Miru in zbranosti res potrebujemo. Za nas. V nas mora nekaj dozoreti, a vsaka zoritev se izvrši v miru, zbranosti, nič v hlastanju po delu, nič v raztresenosti. Hrup in vihravost nam jemljeta mišljenje.

Brez tišine v naši duši je v življenju za nas veliko izgubljenega. Ne slišimo vsega, ne vidimo, ne slutimo. Pretiho je, da bi slišali... Brez tihe zbranosti ne moremo nikdar postati plemeniti ljudje, temveč ostanemo topi, za kaj višjega neobčutljivi, tlačani nemirnosti, dušni proletarci. Brez globine, brez obzora, brez jasnega in trdnega pogleda.

Par minut na dan si moramo pridržati, za nas, za mir. Par minut, ko se vse tuje in glasno umakne. Ko pomislimo na našo pot. Orientiramo se, kje stojimo. Da ne bomo potniki brez programa in brez cilja v neznani sedanjosti in prihodnosti. To je globoki smisel vsakdanjega izpraševanja vesti, kot nam ga svetuje Cerkev. Mi moramo biti v nas doma, ne pa tuji v nas samih. Sicer tako mnogo govorimo o »domu«, o »kulturi doma«, o smislu in duši doma. Skušajmo najprej v naši duši biti domači, v duši, ki je vedno z nami, prav do smrti in skozi celo večnost, naš dom pa bo morda jutri že kje drugje kot danes!

Dr. Iru

Glas, ki vzbuja strah...

Ideal je velik in neskončno lep angel, ki nas kliče z daljnih višin.

Včasih kliče že ob zibeli. Vidiš otroke, ki imajo v očeh polno nebes, in zdi se, da vse njihovo hrepenenje vodi le tja.

Ideal vabi posebno tiste, ki so čistega srca... katerim noben umazan dim ne kali pogleda.

Če pa srce ni čisto, če se pusti preveč vznemirjati ob nizkih zemeljskih stvareh, tedaj se Ideal oddalji in čaka.

Gorje!... Koliko jih umira, pa ne vedo, niti ne slutijo, da jih je korak za korakom spremljal nevidni angel in jim vedno ponavljal: »Varaš se!«...

Tvoja pot ni tam po ravnini...

Pot, po kateri hodi vse svet, ni pot zate...

Tvoja pot ni velika hrupna cesta, koder se razlega vsakdanjost bednih majhnih stvari.

Tvoja pot se vzpenja na to goro...

...To je steza, vsa raskava, trda in tiha, ki vodi v Kristusovo duhovništvo... v mir in nadzemesko vzvišenost.

Nekateri so ideal videli, pa nihče ne ve za to.

Toda videli so ga vendarle.

Srečali so ga nekoč v vrtu Dobrega... Včasih so ga videli celo med vejami v vrtu Hudega.

In pretresel jih je do dna duše.

Toda delajo, kakor bi ga ne bili videli. Molče pred drugimi, molče tudi pred seboj.

Zakaj daleč pod Idealom... spodaj v globoki dolini so zagledali nekaj drugega... čarobna bitja z mnogimi obrazi... obrazi vseh radosti sveta...

In te vile so govorile... pele...

Pele so pesem o neodvisnosti... o udobju... o veselju, ki ga pripravlja denar... ki ga nudi lep položaj... ki ga nudi čast.

In s prsti svojih belih rok so nastavljale na vroče ustnice čašo, polno opojne pijače človeških ljubezni...

Tedaj so se prestrašili, da bi jim Ideal vse to vzel.

— Meščan sem, Gospod, preprost meščan... Pusti me mojemu uradu... mojemu kapitalu... mojemu domu... in moji ženi.

Kdo pove število duš, katerim odkriva angel bedo množic, obup rdečih predmestij, revščino tistih, ki ne verujejo ničesar...

— Če bi ti hotel, bi mogel biti luč, kvas, sol vseh teh nesrečnih!... Mogel bi biti moj duhovnik... drugi jaz!...

— Ne!... Ne zahtevaj tega od mene! kliče vznemirjena duša.

— Zakaj?

— Dvajset let sem star... ljubiti moram...

— Jaz sem Ljubezen!

— Imam svoja spričevala... vsa bodočnost je pred menoj...

— Ubožec mali!

— Hočem se poročiti... pridobivati denarja...

— Jaz ti dam vse več!

— Ni mogoče... ne morem!

— Poskusi?...

— Ne!... Molči!... Ti mi vzbujaš strah! —

Blagor njim, ki poslušajo klic Ideala!

Molimo, da se rodijo številni duhovniški poklici.

Da bi se rodile legije duhovnikov, ki bodo dvig tistih, ki vsak dan padajo na bojišču...

...Duhovnikov globoke vere in odprtega srca, ki poznajo zahteve novih časov...

...Duhovnikov, ki bodo dajali kruha resnice in ljubezni vsem tem množicam, ki jih danes bolj kot kdaj obdelujejo vse peklenske sile.

Pierre l'Ermite

Tvoje roke

Tvoje roke so se spočile v mojem naročju:

polne hrepenečega vonja

so se Ti misli vse tople

na moje vse mrzle mehko naslonile.

Tvoje oči so objele večera mrzlega zarje spočete

in polne skrivnostnih utripov

v mojih upov bogatih gorele —

in toplo so dihale Tvoje nebeške dlani — — —

Stel sem Ti zvezde, bogato v kroni vsejane

in čakal, da zadnjega zvona bi Ave večerni odzvonil.

In upal, da lepa boš roke predrobne sprejela,

in me otroka v toplo naročje k Jezuščku vzela...

Lojze Jože Žabkar

Kakor mehka pesem

(Za materinski dan.)

*Moja mati — kakor mehka pesem zveniš v moji duši:
Od jutranjih klicev vse do ugašanj večernih smehljaš se
in vabiš in kličeš in prosiš in moliš, ti lepa in čista in bogata.
Kakor objemanje lahnih peroti razigranih metuljev drhtiš v
mojih misli, ti lepa in čista in bogata.*

*Moja mati — prva beseda je Tebi vzcvetela na mojih drobnih ustnih,
v zibelki, ko si se sklanjala lepa kakor nedolžen akacijev
cvetni grm in dobra, kakor kos belega kruha, nad
mojim drobnim obrazom, ki je bil solnčen in rdeč in
sladek, kakor so rdeče in sladke prve jagode v poletnem solncu.*

*Moja mati — Večni te je od vekov izbral in te ohranil čisto in lepo meni
za mater, prav tako, kakor je med vsemi samo eno
izvolil in jo ohranil čisto in lepo, najsvetejšo Ženo, ki je
cvetela kakor roža ob poti v Jeriho — Roža skrivnostna —
in se je sklonila pred velikim sklepom in ponižno govorila
svoj »bodi« in od sv. Duha spočela in Ga, prav tako kakor
ti mene pod srcem nosila, v upanju
in strahu, v veri in potrpežljivosti, mimo mrzlih in
toplih srečanj, dokler ni rodila — božjega Sina.*

*Moja mati — Marija je božjega Sina prečista rodila, ti pa si mene,
njegovega brata, kot zemeljska mati, rodila in si me
Njenemu Sinu za svečenika darovala.*

*Moja mati — kakor mehka pesem zveniš v moji duši:
V tvojem naročju sem zórel, kakor zdravo jabolko na
drevesu in s tvojim mlekom sem pil tvojo kri in z njo
vero in upanje in ljubezen in prvi pogled proti nebu,
prvo boleost in prvo rajanje in prvih ugašanj slutnjo.
Jaz sem cvetel in zórel, ti pa si, steblo drobno, venela — —*

*Moja mati — ali se ni tebi odlomil moj prvi nasmehek, ali nisem tebi
zaupal svoj prvi jok in prvo prošnjo za kos kruha in iz tvojih
mehkih rok mi je zrastel moj prvi korak in svoj prvi padec
sem zaupal v tvoja varna krila.*

*Moja mati — kakor mehka pesem zveniš v moji duši:
Povej, ali nisem v tvojih objemih našel prve ljubezni, ali nisem
pisal v Tvojo čisto dušo svojih prvih srečanj, ki so zadela
mehko ali pa trdo ob mojo drobno dušo v prvi pomladi?
Vsa upanja in vsa hrepenenja, ali se niso kakor zvezde v jutranjo
zarjo zlivala v tvoje mehke misli?
Kakor večna lučka pred Večnim v cerkvi gori v mojem srcu
vsak dan, vsako uro in vsako minuto misel na tebe.*

*Moja mati — kakor mehka pesem zveniš v moji duši:
Ko sem prvič se zbodel na trn, ki mi ga je nastavilo življenje
med cvetje na poti, sem prijokal k tebi in si mi ga izdrla,
počasi in skrbno in usmiljeno.
Ko sem se prvič zbal temnih večerov, mati, takrat si me*

*prijela za roko in si me peljala pred Njeno podobo
in si sklenila roké mi v molitev in v prošnjo.
In potem, ko sem že sanjal, si me pokrižala
in si odšla, kakor mati odide v upu in strahu, od mene.*

*Moja mati — Vse je šlo mimo in daleč so dnevi in ure
moje pomladi, in v toplem nasmehu me rabi poletje — — —
Da bi še enkrat zacvetela tvoja podoba mi v duši,
da bi se še enkrat sklonila vsa lepa in dobra in bogata
nad mojim, kakor zrele jagode, rdečim in drobnim obrazom,
da bi me še enkrat pokrižala z nerodno kmečkim križem,
da bi mi še enkrat šepetala mehke besede pozabljene pesmi,
o, potem bi ti pel še lepšo pesem, novo, sveto pesem, brez konca.*

Lojze Jože Žabkar

Oče naš . . .

V duhu gledam sliko:

Nepregledna množica ljudi proseče dviga roke proti nebu. A nema je, ne najde prave besede, pravega izraza za svoje gorje. Sredi tega morja človeških rok pa stoji mož . . . Samo veličastvo ga je, a obenem sama milina; sama resnoba, a hkrati sama ljubezen. Z nepopisno usmiljenim in ljubečim pogledom objema obdajajočo ga množico. Izlegne roki, vzame vanje proseče roke teh ljudi, sklene jih v svojih rokah, usta pa govore: »Takole molite: Oče naš, kateri si v nebesih . . .«

Gospod Jezus, če bi nam ne bil ti povedal — komu bi prišlo na um klicati Boga z imenom Oče! Če bi nam ne bil ti zapovedal — kdo bi si drznil neskončnega Boga nazivati Oče! Tako pa bomo molili za teboj besede, ki so vse božje, ker so vse tvoje. Daj nam ti duha otroštva, v katerem bomo klicali: Abba, Oče!

Oče naš, ki si v nebesih! Oče moj, Oče vseh ljudi! Ti Oče — mi otroci! Ti dobri Oče — mi tvoji ljubeči, pokorni otroci! Saj vemo, da nismo še taki, a resno želimo taki postati. Ti nam pomagaj, Oče! Daj, da se ljubimo med seboj, daj, da prenehajo boji med nami, daj, da se poleže rumena zavist! Dvigni naša srca kvišku, k tebi! Ne dovoli, da se naše misli plazijo po umazani zemlji, marveč naj se zasedrajo že zdaj pri tebi, Oče naš, kateri si v nebesih!

Posvečeno bodi tvoje ime! Tvoje ime — ne moje, ne naše! Non nobis, Domine, sed nomini tuo da gloriam! Vse stvarstvo oznanja tvojo slavo, poveljuje tvoje ime. Od najmanjše travice na zemlji do največjih svetov v vesoljstvu — vse poveljuje tvoje ime. O ne daj, da bi to harmonijo stvarstva motila neubrana pesem mojega življenja! Naj bo tvoje ime vsaj malo posvečeno tudi v meni in po meni! Posvečeno tako, da bo iz mene odsevala tvoja svetost — tvoja ljubeznivost in dobrot, tvoja ponižnost in krotkost. Kakor se veliko sonce zrcali v mali rozni kapljici, tako, prosim, naj se tvoja svetost zrcali v moji duši! O posveti me, nebeški Oče — potem bo tudi po meni in z mojim delom vsaj nekoliko posvečeno tvoje ime . . .

Pridi k nam tvoje kraljestvo! Kraljestvo resnice in življenja, kraljestvo svetosti in milosti, kraljestvo pravice, ljubezni in miru! Pridi k meni tvoje kraljestvo! Ti zmaguj v moji duši, ti ji zavladaj kot neomejen Kralj! Naj se manjša in propade v meni kraljestvo teme — napuha, trdote, jeze, nevoščljivosti, in naj raste v meni kraljestvo luči — ponižnosti, ljubezni, krotkosti, dobrote, kraljestvo tvoje, Oče!

Zgodi se tvoja volja . . . Tvoja, ne moja — takrat, ko je mehka kakor božajoča materina roka, pa tudi takrat, ko je trda in težka kakor kovaško kladivo . . . Tvoja volja v zdravju, tvoja volja v bolezni; tvoja volja v uspehih,

pa tudi v neuspehih; tvoja volja v sladkosti molitve, pa tudi v temni noči dušnega trpljenja ... Tvoja roka je najzanesljivejša, zato naj me ona vodi; tvoja volja je najboljša, zato naj se zgodi na meni in po meni — kakor pri tebi, Oče, v nebesih, tako pri otrocih tvojih na zemlji ...

Náš vsakdanji kruh nam daj, Oče! O saj vidiš, da pečemo in omagujemo! Vsak dan pademo, zato nam daj vsak dan svojega božjega kruha — tistega, ki ima vso sladkost in vso moč v sebi. Tistega, ki je krepil pive kristjane, da so se borili kakor levi. Tistega, ki kroti v nas ogenj strasti. Tistega kruha, ki nas dela dobre, blage, usmiljene, čiste, ponižne. Tistega kruha daj, Oče, svojim lačnim otrokom, daj jim ga vsak dan, da ne omagajo na poti proti domu ...

In odpusti nam naše dolge ... Sram nam obliva lice — glej, Oče! Glava se sklanja v zavesti krivde. Mea culpa, mea maxima culpa! — — — Kaj naj ti damo v povračilo, kaj v odplačilo svojih dolgov? Reveži smo, ničesar nimamo. Nikdar ne bodo naši dolгови poravnani, če nam jih ne odpustiš — na veke bomo tvoji dolžniki. In kaj potem? Potem ...

Zato nam odpusti naše dolge, Oče naš! Odpusti — glej, saj tudi mi odpuščamo! Odpuščamo iz srca, vsem ... Raztrgali smo dolžna pisma in jih sežgali v ognju ljubezni — zato da tudi ti raztrgaš naše dolžno pismo in ga sežgeš v ljubezni svojega očetovskega srca ... Nič več ne bomo pogrevali starih krivic, nič več očitali starih žaljenj — zato, da tudi ti pozabiš in odpustiš, Oče naš, da si nam spet dober, da nam bo tvoje oko spet toplo sijalo — —

In ne vpelji nas v skušnjava! Strah nas je, Oče. — Ti veš, kolikokrat smo že podlegli skušnjavi — tisti, ki se nam je približala od zunaj, in oni, ki se nam je rodila znotraj ... Varuj nas prehudih skušnjav, saj veš, da je naša moč tako slaba, da na mah podleže, in da je naša ljubezen tako medla, da na diš usahne ... Vemo, da ti nikogar ne skušaš — daj, da tudi mi ne bomo nikomur v skušnjava in v padec ... V ognju boja bodi z nami, Oče, in varuj nas pred hudim sovražnikom, nas, svoje slabotne otroke!

Reši nas hudega! Kaj vse nam preti na poti k tebi, Oče! Pogled jih pošasti, ki nas hočejo požreti — ki preže na življenje našega telesa in naše duše ... Reši nas hudega! Ti vse moreš, ti vse hočeš, ti nas ljubiš, Oče!

Svoje jeze — reši nas!

Šibe potresa, kuge, lakote in vojske — reši nas!

Skušnjav hudičevih, duha nečistosti — reši nas!

Zanemarjanja tvojih navdihov — reši nas!

Vsega greha — reši nas! O, najbolj nas reši greha, smrtnega greha in tega, kar po grehu v duši ostane — dušne oglušlosti in zaslepljenosti in onemoglosti! Da bi ne hoteli več slišati tvojih opominov — reši nas! Da bi ne videli več razlike med dobrim in zlim — reši nas! Da bi ne hoteli več priznati svoje krivde — tega, tega nas reši, Oče!

Nagle in neprevidene smrti — reši nas!

Večne smrti — reši nas, Oče! Vse časno zlo ne vzdrži primere z večno smrtjo! Zato, če nam že ne moreš prizanesti s trpljenjem — da nas le večne smrti, večnega pogubljenja rešiš, Oče!

Amen! Tako bodi! Če se to zgodi, potem bodo tvoji otroci po težki, utrudljivi hoji prišli k tebi in bodo vso večnost ostali pri tebi, Oče, v nebeškem domu, ki si jim ga pripravil od začetka.

Amen! Tako naj se zgodi!

O. S. U.

Delajmo, kakor da bi morali vedno živeti, — živimo, kot da bi morali dnevno umreti.

Sv. Janez Bosco

Iz teme k luči

Marijanska igra v treh dejanjih.

Spisal dr. Joža Lovrenčič.

Drugi prizor.

Pater, Belič, Žličar.

Pater (ki je gledal na vrt za gojenci): Ali vaju nič ne mikajo češnje?

Belič: Mikajo, mikajo, pa bodo že počakale!

Žličar: Meni ne vem, če bodo dišale, ako ne bo Pavla. Čudno, da ga še ni!

Pater: Morda pa se je vrnil ded in ga ne pusti med nas.

Belič: Ali naj grem in pogledam ter ga še enkrat povabim?

Pater: Ni treba. Povabili smo ga že in ve, kje smo. V svojo sredo ne smemo siliti nikogar. Kdor pride iz svoje volje in se počuti med nami kakor doma, tak ostane in je naš in Marijin.

Tretji prizor.

Prejšnji, Miglan, Novak, Alton, nato vsi.

Miglan (prinese prižgano lučko na olju): Počasi sem moral iti, da bi lučka ne ugasnila! (Da lučko patru, ki jo postavi pred Marijo.)

Novak: Jaz sem pa poprosil še za svečo!

Alton: In meni jo je moral oskrbnik tudi dati!

Pater (vzame sveči in ko ju prižiga in postavlja na vsako stran lučke): Prav, prav! Tri lučke naj gorijo naši Materi zdaj in vse dni našega življenja: vera, upanje in ljubezen.

Žličar (kliče one, ki so se razgubili po vrtu k črešnjam; odzivajo se in prihajajo drug za drugim ter se postavijo v lepem redu okoli znamenja.)

Melin (gleda po tovariših): Kaj Pavla še ni?

Vsi (ki so prišli): Saj res, ali ga še ni?

Žličar: Ni ga in ga najbrž ne bo, če se je vrnil ded.

Nekateri: Škoda!

Pater (se vstopi v sredo med gojence in se obrne proti njim): Tako dečki, sedaj pa poklekimo tu pod milim nebom sredi zelenja in cvetja in pozdravimo Njo, Mater Odręšenikovo in našo, kakor smo jo pozdravili že doma v kapeli po sprejemu v kongregacijo. Ona naj čuje nad nami, kjerkoli bomo, ona naj blagoslovi po svojem Sinu našo družbo in vsakega posebej, ona naj naše vrste, ki so Njene, tudi pomnoži, da se po njih razširi Njeno češčenje med našim ljudstvom, da bo deležno Njene priprošnje in pomoči zdaj in vse čase do konca dni! (Poklekne in za njim vsi. Ko začnejo moliti, se bliža od vrat Pavel Zobec, ki obstane v bližini za grmom in vse opazuje.)

Pobožnost.

Pater: O Marija, prečista Devica, Bog sam te je ustvaril po Svetem Duhu in te povzdignil nad vsa svoja dela.

Vsi (v zboru): Tebe pozdravljamo.

Pater: O Devica sveta, spočela brez greha in vedno brez madeža.

Vsi: Tebe pozdravljamo.

Pater: O najsvetlejša zvezda, ki si razveselila angele.

Vsi: Tebe pozdravljamo.

Pater: O vzhajajoča zarja, ki si oznanila prihod večnega solnca Jezusa in prinesla radost celemu svetu.

Vsi: Tebe pozdravljamo.

Pesem.

Zdrava, zemlje vse Gospa,
in nebes Kraljica!
Zdrava, zvezda jutranja,
vseh devic Devica.

Zdrava, radost angelov,
čistosti cvetica,
tempelj Troedinega,
Mati in Devica.

Zdrava, polna milosti,
jasna božja zarja,
hiti svetu na pomoč,
reši ga viharja.

Tolažnica žalostnih,
rajski vrt sladkosti,
palma blage vdanosti,
cedra vse svetosti.

Pater: Ti slava Jeruzalema, ti radost Izraelova, ti čast našega ljudstva.

Vsi: Prosi za nas, ki se k tebi zatekamo.

Pater: Ti prosiš v nebesih, da sveti neminljiva luč vsej zemlji.

Vsi: In tvoj božji Sin spolnjuje tvoje materinske prošnje.

Pater: Pozdravljena, Kraljica!

Vsi: Mati usmiljenja, življenja, sladkost in upanje naše, pozdravljena! K tebi vpijemo izgnani Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Obrni torej, naša Pomočnica, svoje milostljive oči v nas, in pokaži nam po tem izgnanstvu Jezusa, blagoslovljeni sad svojega telesa. O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

Četrty prizor.

Prejšnji, Pavel.

Pavel (ki se je bil med molitvijo zamaknil v podobo in se je ob prvem verzu pesmi zgrudil na kolena ter nepremično gledal v znamenje, se ne more več premagati, roke sklene in jih dvigne, ves prevzet): O Gospa, nebeška Gospa! Ti si bila, ki si se mi smehljala in me vabila k sebi, ti si bila, ki mi je mati v sanjah o tebi govorila in me je hotela peljati k tebi, a so bile moje noge kakor iz svinca!

Vsi (s patrom kakor začudeni vstanejo in gledajo Pavla, ki kar naprej kleči, kot bi ne videl nikogar.)

Pavel: Ti si bila, prav tako mило si me gledala, kakor me gledaš zdaj s podobe, prav tako si bila oblečena, prav tako si širila, nebeška Gospa, roke, iz katerih so na vse strani zlati žarki sipali prelepo svetlobo, kakršne še solnce ne more! O glej, pred teboj klečim zdaj in te prosim, pomagaj mi! Brez matere sem, sirota sem. Vzemi me k sebi, saj si vzela tudi mater. V sanjah sem videl, kako je šla k tebi! O, naj grem še jaz, da bom z materjo ob tebi, nebeška Gospa, ki si tako mila in ljubezniva, srečen, srečen!... Ded mi ni hotel pojasniti tvoje prikazni, presvečela Gospa, ker te ne ljubi, ker živi v zmoti. O daj, daj, lepo te prosim, da tudi on spregleda, da mi ne bo branil k tebi!... Kaj ne, nebeška Gospa, Ti zmoreš vse, Ti me vzameš k sebi, tudi če bi ded ne pustil. Usliši me, nebeška Gospa, usliši me, saj te za to prosi gotovo tudi moja rajna mati, moja ljuba, draga, dobra rajna mamica!... (Zaihti in joče ob sklenjenih rokah, še vedno zroč v Marijo.)

Vsi (gane jih Pavlova molitev in jim privabi solze v oči, ki si jih brišejo.)

Pater: Pavel, vstani in se potolaži! Nebeška Gospa, o kateri si sanjal, kakor sem sedaj slišal, te je vabila in klicala na priprošnje tvoje matere, ki te je hotela peljati k Njej. Svinčene so ti bile noge in nisi mogel. Svinčene čevlje ti je obul ded, ki te je odtujil Mariji in sveti katoliški Cerkvi. Pa je Marijina moč in ljubezen večja kot sovražstvo tvojega deda. Marija te bo uslišala, vzela te bo k sebi, v svojo družbo! Zupaj, zaupaj v nebeško Gospo, ki te ni zaman vabila, kakor si pokazal prav sedajle tu pred Njo in pred nami. Danes ali jutri, čez mesec ali čez leto boš v Njeni družbi; na poti si, ki te gotovo privede k Njej, nebeški Gospe.

Pavel (ves srečen, gleda hvaležno patra, ko govori, potem ga vpraša): Ali res, gospod pater? O, kako sem vesel in zdi se mi, da je tudi moja preljuba rajna mamica vesela. Zdaj bi ne imel več težkih nog, lahko bi šel z njo k nebeški Gospe!

P. Čandek (sočutno): Da, Pavel, In nebeška Gospa bi ti povedala, da je zdaj, ko si sirota, Ona še posebej tvoja Mati. Mati, Pavel!

Pavel (radostno prevzet): Nebeška Gospa — moja Mati? (Od ganotja se zruši na kolena.) O nebeška Gospa, moja Mati, daj, prosim Te, usliši me, naj bom tudi jaz vreden in zvest tvoj otrok!

P. Čandek: Boš, Pavel, boš. Nikdar še ni Marija koga zapustila, ki se je k njej zatekel.

Vsi (ljubeče): Pavel, naš brat. (Zličar mu da prvi roko, potem se vsi z njim rokujejo v znamenje bratstva v Mariji.)

Pavel: O, kako sem zdaj srečen!

Glas (Primoža Zobca): Paaa...veel!... Paaa...vel!...

Pavel (prebledi in ves v zadregi kakor okamenel, gojenci se zdrznejo, gledajo sočutno Pavla in proti vratom, odkoder prihaja dedov glas.)

P. Čandek (stopi k Pavlu, mu dene roko na ramo in mu ljubeznivo svetuje): Pojdi, Pavel, in povej dedu odkrito, da si bil pri nas, ki smo prišli na pristavo. Preizkušnja je to zate, zaupaj v Marijo!

Pavel (patru hvaležno poljubi roko, s solzami in drhtečim glasom): Zbogom! (Ko se nato vrstijo vsi in mu stiskajo roko, pozdravlja.) Zbogom, prijatelji! (Odhaja, a vidi se, kako mu je težko.)

Vsi (še ko se oddaljuje): Zbogom, Pavel, z Bogom in z Marijo!

P. Čandek: Molimo, molimo zanj! Marija Mati, čuj nad otrokom, ki bi rad k Tebi! Zdrava Marija...

(Med molitvijo zastor.)

Tretje dejanje.

Prvi prizor.

Primož Zobec, Pavel.

Primož (razdraženo): Nič se ne oglasi. Kam se je le zgubil? Saj pravim, človek se ne more prav na nikogar zanesti. Ženske ti klepečejo, namesto da bi delale, kakor se spodobi. Kakor bi jih plačeval za opravljanje! Doma pustiš otroka, ki ima že pamet in mu zabičaš, naj se nikamor ne gane, na, pa pusti hišo na stečaj odprto, da lahko pretakne po nji vsak, ki bi se mu zljubilo! (Gleda po cesti proti mestu in na polje.) Nikjer ga ni videti! Čakaj, čakaj, ko prideš jo že zagodeva! (Hoče v hišo, a tedaj priteče Pavel, ko je bil oprezno odprl vrata v pristavi.)

Pavel (že izpred vrat): Klicali ste me, ded?

Primož (jezno): Klical. Kod si se klatil, kaj? Ali ti nisem naročil, da bodi doma?

Pavel (odkrito): Na pristavi očetov jezuitov sem bil. S šolarji je prišel pater Čandek, pa so me povabili s seboj. Saj nisem bil dolgo.

Primož: Dolgo ali ne dolgo — ali se tako uboga očeta? Ali tako držiš obljubo? Papežniki so ti več ko jaz! O, izbijem ti jih iz glave! Pri tej priči ti pokažem, da poš pomnil! (Gre k vrtu, kjer izruje preklo, jo jezen prelomi in hoče nad Pavla s koncem, ki ga vihti.)

Pavel (se ne umakne): Tudi to bom prenesel, ded, saj bom trpel za nebeško Gospo, ki je moja Mati!

Primož (osupne, trenotek ga gleda, potem v divji jezi kar bruha): Tako? Se to? Papežniki so te zastrupili? Ni ti več mar za dedov nauk? O, potem pa je bolje, da te na mestu pobijem, kakor da bi se antikristovi hlapci ponašali s svojo zmago v moji hiši! Ne, gada na svojih prsih ne bom redil! (Ko zamahne, da bi udaril Pavla, se pojavi na vratih tujec brez roke, opirajoč se na palico. Primož povesi preklo.)

Drugi prizor.

Predšnja, Jurij Zobec.

Jurij (v popotni obleki, v obraz ves kosmat in z brazgotinami): Ali je krščansko tako govorjenje? Ali ni otrok vaš vnuk?

Primož (divje): Kdo pa si, da si upaš v mojo hišo in mi, predrzneš, v moji hiši upaš kaj očitati? Poberi se, da te ne pobijem ko steklega psa!

Jurij: Počasi, počasi, oča!



Zadnja ura pouka ..



Usodni izlet na Golico

Svidenje in spoznanje —

iz igre »Zgodba o izgubljeni Marti«. (Glej Kongr. Obzornik)

- Pavel (ki gleda s sočutjem tujca, se zavzame zanj): Ded, pustite ubovega popotnega; ali ne vidite, da je revež brez roke in še hrom? Mene kaznujte, njemu pa popstrezite, ki vas bo gotovo v božjem imenu prosil pomoči ali prenočišča.
- Primož: Jezik za zobe! Z obema bom obračunal! (Juriju): Najprej se mi spravi iz hiše ti! Ako nisi preizkusil dolgih prstov in se mi bo zdelo, ko mi poveš, odkod si se priklatil, da si vreden podpore, no, ne rečem, skop nisem, prazen ne pojdeš od hiše, le v moje račune s temle (pokaže na Pavla) se ne mešaj!
- Jurij (pride počasi od vrat, postoji trenotek, gleda Primoža in Pavla): In če se bom in se moram, oča? (Sede na klop.)
- Primož: Potem si pri meni opravil in glej, da izgineš, dokler se še krotim in premagujem!
- Jurij: Kaj pa, če bi vam bilo žal, ako bi vas poslušal?
- Primož: Hohohohoho... Ta je pa lepa!... Žal mi je bilo in težko samo po enem, ki je šel od hiše!...
- Pavel: Ali ne po dveh, ded? Saj je mama tudi odšla od hiše, za zmerom odšla, ko so jo odnesli...
- Jurij (poboža Pavla, ki se mu je bil približal, premagujoč se): Sirotek moj!... (Primožu): Otroku je po dveh težko, vam pa po enem?
- Primož: Po enem, saj je bil moj — sin... Papežniki so krivi moje žalosti. Ko so začeli preganjati prave krščenike, se je nekaj let skrival, potem pa je moral le bežati. Zato ne morem papežnikov, zato moram tega-le (pokaže Pavla) strahovati, da se ne bo družil z njimi in okužil.
- Pavel (sede k Juriju, ki mu položi roko okoli ramen, kakor bi ga vzel v zaščito): Saj ne kužijo!
- Primož (jezno): Ali ga slišiš? Tako se je že izneveril meni, tako se je izneveril očetu, ki živi in trpi kdovekje zaradi naših zopernikov, antikristovih hlapcev papežnikov!
- Jurij: Kaj pa če ni tako hudo, oča? Kaj, če se motite? Kaj, če so papežniki le pravi Kristusovi služabniki? Kaj, če spremenijo vašo žalost v veselje?
- Primož: Taka vprašanja, ki niso vredna nočnega groha, pa naj bi nanje odgovarjal! Kristusovi služabniki? Kaj, če spremenijo vašo žalost v veselje?
- Primož: Taka vprašanja, ki niso vredna počenega groša, pa naj bi nanje odgovarjal! Mar ti povej, saj je že čas, kod si prišel in kdo si!
- Jurij (vstane, privije Pavla k sebi): Z Nemškega sem prišel in — Jurij Zobec sem, vaš sin, oča...
- Jurij: Tak, oča, hvala Bogu in Mariji!
- Primož (osupne in ga vprašujoče gleda).
- Pavel (ponovi za očetom): Hvala Bogu in Mariji — zdaj imam očeta in nisem več sirota!
- Jurij: Da, oča, čudno me gledate in ne morete verjeti svojim ušesom. Hvala Bogu in (s poudarkom) Mariji! Na Nemškem se je letos začela huda vojska med luterani in katoličani. Jaz sem šel ves navdušen v luteranske vrste in sem obležal po hudem boju, v katerem so zmagali sovražniki, pred neko cerkvijo. Ko sem se zavedel, sem ležal v krvi med mrtveci in ranjenci. Počasi sem se izvlekel z vso težavo do cerkvene lope in obležal pod Marijino podobo, ki je bila naslikana na steni. Gledal sem jo in ko ni bilo nikogar, ki bi mi pomagal, sem jo prosil, naj mi ona pomaga. Obljubil sem ji, da zapustim Lutrovo vero, če me reši, da bi mogel še kdaj domov. »Marija, pomagaj, pomagaj!« so bile moje zadnje besede, ko sem se spet onesvestil, zakaj krvi nisem mogel ustaviti. Ko sem se prebudil, nisem bil več pod lopo, bil sem pri usmiljenih ljudeh — papežnikih. Njihov duhovnik, ki je prišel gledat, kako je s cerkvijo, me je našel in me rešil. »Pod Marijino podobo si bil, pa sem sklepal, da si se k Njej zatekel, zato mi je kar nekaj reklo, naj ti pomagam,« mi je pravil pozneje. Tako, vidite, oča, me je Marija rešila in kar sem ji obljubil, sem izpolnil: iz teme zmote sem se vrnil k luči vere, ki jo uči katoliška Cerkev.
- Pavel: Zahvaljena moja Mati, nebeška Gospa! Kaj, oče, zdaj pa bom lahko spet hodil v šolo k očetom jezuitom?
- Jurij: Lahko, moj sin, če imaš veselje.
- Pavel: O, potem pa grem kar zdaj in povem gospodu patru, ki je s šolarji tu na pristavi! (Ves srečen plane čez cesto in izgine skozi vrata, ki jih pusti kar odprta, v pristavo.)

Najvažnejši činitelj naše vzgoje je Sveti Duh.

Iru.

To predvsem: ostani sebi zvest.

(Shakespeare.)

Ni sramota, če kdo nič ne zna, ampak če se noče nič učiti.

(Kato.)

Tretji prizor.

Primož in Jurij.

Jurij: No, oča, ali ste še hudi na papežnike?

Primož: Hud, hud, saj sem lahko. Da si tak, so vendarle oni krivi!

Jurij: Oča, ali ste pozabili, kako ste mi včasih brali iz Dalmatinove Biblije, da en las ne pade z glave brez volje našega Očeta, ki je v nebesih?

Primož: Nisem pozabil, res je.

Jurij: No, vidite! V zmoti ste me vzredili, v zmoti sem hodil, pa me je Bog udaril za moje in vaše grehe in sem spregledal in sem zdaj, čeprav sem tak, srečen in miren in upam, da bo Bog prizanesel Pavlu in se pri nas ne bo več maščeval po besedi iz pisma za grehe očetov na otrok otrocih.

Primož (kakor sam zase): Čudno, čudno!... Vse bi prej mislil, kakor da me bo kdaj lastni sin spreobračal!... (Maje z glavo.)

Jurij: Nič ni čudno, oča! Bog je usmiljen in gotovo je Marija zaradi Pavla tudi za vas prosila. Z eno nogo ste že na pragu večnosti, kjer bo treba dajati odgovor, kjer ne boste z jezo in trmo nič več opravili.

Primož: No, pa bom poslušal tebe, ki si videl toliko sveta in skusil tam zunaj več kakor jaz, ki se nisem ganil svoj živ dan iz domače dežele. (Kakor bi še okleval.) Samo... samo...

Jurij: Kaj vas skrbi, oča?

Primož: Tega ne bi prenesel, če bi se mi posmehovali...

Jurij: O, potem slabo poznate katoliške duhovnike. Veseli so kakor dobri pastir, ako se vrne izgubljena ovca. Kar brez skrbi bodite! Glejte, glejte, zdaj se lahko pričate, da je res, kar vam pravim! Pavel se vrača. Patra in šolarje pelje k nam!

Primož (vidi se, da mu ni prijetno): V hišo stopim.

Jurij: Kar ostanite, oča, ne bo vam žal!

Četrty prizor.

Prejšnja, p. Čandek s Pavlom in šolarji.

Pavel: Oče, oče, glejte, vsi so veseli, da ste se vrnili in nisem več sirota! Z gospodom patrom smo se že Mariji, ki vam je pomagala, zahvalili!

P. Čandek (se s Pavlom približa in da roko Juriju): Bog vas sprimi, Zobeč! Pavel nam je vse povedal in me še prosil, naj spregovorim zanj, da bi ga dali spet k nam v šolo.

Jurij: Rad, gospod pater, če ni prestar.

P. Čandek: Kar se starosti tiče, ne bo nikakih zaprek, samo če jih ne boste imeli drugod — doma?

Jurij (začuden): Doma?...

Primož (se za spoznanje nasmehe, mehko): Če mislite gospod, da bi bil jaz zapreka, da bi jaz nasprotoval, ste se topot urezali. Povedati vam moram, česar vam Pavel še ni mogel: sin je tudi mene spreobrnil.

Pavel (ki je ob očetu poslušal pazljivo deda, plane k njemu in ga objame): Led, ded, zdaj vas imam še stokrat bolj rad!

P. Čandek: Hvala Bogu, danes je prišlo odrešenje tej hiši — po Mariji.

Šolarji (ki so poslušali ves razgovor in si ga med seboj tiho tolmačili, zapoje po patrovih besedah Marijino pesem):

Za Bogom Marijo častimo najprej,
Marijo ljubimo sedaj in vselej,
ker Mati je božja, Kraljica neba,
za grešnika vsakega milost ima.

(Primožu se med pesmijo orosijo oči in gre z roko preko njih, Pavel stoji med njim in očetom Jurijem s sklenjenimi rokami, tudi pater, ki se je odkril, je sklenil roke. Zastor ob zadnjih zvokih pesmi polagoma pada.)

Konec.

Nevednost se najbolje zavije v plašč predrznosti. (Bentham.)

Da ne znaš, to ti ljudje odpuste, a nikdar ti ne bodo, če nočeš. (Ibsen.)

Trde besede grizejo, čeprav so še tako pravične. (Sofokles.)



KONGREGACIJSKI OBZORNIK

Iz pisma »Slovenske dijaške družine v Celovcu« upravi Naše Zvezde.

Nekaj vrstic za pripombo k temu poročilu DMK. Smo sicer kongreganisti, toda žalibog nimamo lastne slovenske kongregacije. Ljudi in zmožnosti bi pač bilo, saj nas je 70 slovenskih fantov tu v Celovcu, toda razmere v nemškem zavodu nam tega ne dopuščajo. Zato sploh ne vem, če je pravilno, da tudi nas štejete pri vodstvu. Sicer pa imajo tudi Nemci v Češkoslovaški zveze s kongregacijami tu v Avstriji. Toda to so formalnosti: duša naša je vedno slovenska, pa naj smo v najsevernejši hitlerjanski Nemčiji. Zato želimo le, da bodo naše vezi po »N. Z.« vedno tesnejše, da se vedno bolj spoznamo v stremljenjih in razmerah. Posebno bi predlagal enkrat potovanje Vaših fantov po naši slovenski Koroški. — Seveda bi se morala stvar dobro pripraviti. Zaenkrat pa nameravamo priti mi k zborovanju v Št. Vid. — Tisto, da dijak sam nima sredstev, velja pač za nas slovenske koroške dijake še v posebni vrsti. Saj je naš narod koroški, narod delavcev in revnih, trpečih kmetov. Torej preveč si ne moremo zaupati. Zeleli bi, da nam — rečimo po »N. Z.« — sporočite podrobnosti zborovanja, kdaj, kako dolgo itd. Odpisali Vam bomo potem, koliko približno nas bo prišlo.

Še nekaj bi omenili. Če v pisanih in dopisih delamo napake, morate pač razumeti in upoštevati, da sploh nimamo slovenskega pouka in izobrazbe. Česar se sami naučimo s čitanjem in v vaji, ko pišemo svoj srednješolski list — žalibog je pač tudi ta v razmerah slovenske Koroške: samo en izvod, z roko pisan — ta potem kroži med nami, ob tem se budimo in navdušujemo in ob revijah, ki jih imamo naročene pri Vas v Jugoslaviji. Knjig imamo pač zelo malo, posebno novih del nam manjka. Kar pa je najbolj zanimivo: v zavodu za duhovniški naraščaj imamo samo — eno novejšo slovensko Sveto pismo! In sicer samo drugi del, pisma in apost. dej.! Torej revni smo pač — vsaj materijelno! V nas pa se je vžgal sveti mladostni ogenj. Zavedamo se, da bomo enkrat vodili svoje koroško slovensko ljudstvo, in voditi ga hočemo v lepšo bodočnost. Pri sebi in v sebi smo in bomo začeli, kajti tudi to vemo, da se vrši vsaka prenova, vsako oživiljenje le od znotraj na zunaj. — Česar nam nemška šola in vzgoja nočeta in

ne moreta dati, nam bo dalo naše gibanje. Da nas malo spoznate, Vam priložim resolucije iz enega lanskih počitniških sestankov.

Mi hočemo:

- I. Idealno, razgibano, duhovno in duševno mlado mladino, ki bo v svojem idealnem poletu ustvarjala narodu novi svet, še lepši in bogatejši kot sedanji.
- II. Izoblikovati in gojiti hočemo v našem študentu trojno življenje (zdravo telo, razgibanost duha in globokost duhovnega življenja), da postane vsak posameznik in po poedincu narod čim lepša slika in odsev troediniga Boga v samostojnem slovenskem kulturnem ustvarjanju.
- III. Veselo, tvorno, agilno skupnost slovenskega dijaštva v SDD.
- IV. V nesebičnosti, velikodušnosti, požrtvovalnosti in trpljenju gledati pravo voditeljsko legitimacijo.
- V. V listih, v medsebojnem dopisovanju ter v skupnih počitniških izletih obravnavati vprašanja, ki gibljejo in vznemirjajo sodobno mladino in se vaditi v materinščini.
- VI. V prostovoljni molitveni zvezi (vsak petek) se boriti za božji obraz v sebi, za božji obraz naše dijaške družine in našega naroda.

Naš cilj: sanctificatio mea,
sanctificatio nostra,
sanctificatio populi nostri.

Torej mislim, da nas pač tudi lahko prištevate h kongregaciji, čeravno smo člani nemške kongregacije: saj smo nositelji istega duha, in iste želje in mišljenje imamo kot Vi, samo razmere so čisto drugačne. Če nam bo dal Bog svojega blagoslova, pa bomo tudi kljub vsem neštetim težočam privedli naš koroški narod v boljšo, lepšo bodočnost.

Za slov. dij. družino v Celovcu marijanski pozdrav! Kor.

Gimnazijska kongregacija pri uršulinkah v Ljubljani je koncem aprila štirikrat zaporedoma (20., 21., 28. in 29. aprila) uprizorila posebne vrste igre: »Izgubljena Marta!« Marsikdo je prišel gledat dvakrat.

Vsebinska je ob kratkem: Gimnazijski razred naredi pod vodstvom katehetovim majniški izlet na Golico. S seboj imajo gramofon. Nekje ga na počivališču navijejo. Sošolka Marta divno izjaja ob tej muziki

pantomimo. (Doma ima Marta mamico, ki je vdova in polusestro iz prvega materinega zakona Pavlo, ki ji je nesreča s kislino razjedla obraz. Oče je Pavli zapustil vse, Marti nič; polusestri si nista dobri.) Martin ples vidi Italijan Piramidoli, cirkuški direktor. Podlež premoti neizkušeno Marto, da zapusti mater in gre z njim. — Mine deset let. Dve součenki Martini, udeleženki tistega usodnega plesa na Golici, sedita kot turistinji na nekem restavracijskem vrtu v Toblachu. Kar pride Marta. Spoznajo se. Marta pove, da so ji v cirku nastavliali mreže, ali Marije in kongregacije ni pozabila, srečno je ušla mrežam. Součenki ji pripovedujeta o njeni materi, ki je vsa leta jokala za zgubljeno hčerko tako, da je čisto oslepela. Pregovorita jo, naj se vrne vsaj kot neke vrste družabnica k materi. Izprva je mati res ne spozna; končno pa se Marta le izda. Genljivo spoznanje.

Dramatik mora biti poleg drugega tudi dober psiholog. Tudi v tej igri vidimo nekaj fino opazovanih dejstev iz življenja dijakinj (kako n. pr. na razgledni točki vidijo le svoj želodec, ali kako se Marta uči matematike). In tako igrice učinkuje ne le s svojo lepo versko idejo, ampak tudi vzgojno kot satira na prostovoljne slabosti učenk. — Bilo je dosti občudovanja tehnične izvedbe in igranja, dosti veselega smeha ob pisateljevih dovtipih in scenični komiki (Toblach!), pa tudi celo solz ob končnem spoznanju in odpustanju. Ganjenost poslušalcev je pač najlepše plačilo pisatelju in igralkam.

Starogrški dramatik Ajshilos, Sofokles in Aristofanes so svoje igre ne le pisali, ampak tudi glavne vloge sami igrali. Pozneje pisatelji sami niso več nastopali. V tej »Zgubljeni in zopet najdeni Marti« pa je pisatelj — po staroklasičnem vzoru — zopet nastopil v vlogi kateheta: hudomušni Janko Mlakar, ki smo ga spoznali od nove strani: da zna poleg Spominov in planinskih potopisov pisati tudi drame in da si zna razen komične maske nataktniti tudi — resno.

jd.

Prva dijaška kongregacija v št. Vidu nad Ljubljano.

Na Vnebohod je imela naša kongregacija redni občni zbor. Če se ozremo na preteklo leto dela in truda, vidimo, da smo v veliki meri izvršili program, ki smo si ga stavili v začetku leta. Prav ničče ni upravičen, da bi zanikal našo podjetnost ali uspeh. Gotovo smo veliko važnega in pomembnega za življenje odnesli že od shodov, katerih je bilo 11. — Tudi posamezni krožki so zelo živahno delovali. Apologetski krožek je imel devet sestankov, na katerih smo obravnavali sama važnejša vprašanja, mimo katerih katoliški dijak ne sme in ne more iti. — Liturgični je imel osem sestankov. Temata predavanj so bila predvsem o daritvi sv. maše. Saj smo prav tu potrebni poglobitve! Da nam ne bo sv. maša prva zoprnost dneva, ampak prvi

slavospev Stvarniku. — Misijonski krožek je imel tri sestanke. — Ustanovljen pa je bil letos nanovo biblični krožek. Vodil ga je g. voditelj dr. I. Lenček. Sestankov je imel 14; obravnaval je uvodna poglavja o sv. pismu, o njegovi vrednosti za nas in za današnji čas, nato pisma sv. Pavla do Filemona, do Filipljanov in pa obširnejši tema: Ideja KA v sv. pismu nove zaveze. Naš namen pa je, da si odpremo oči za knjigo knjig in da nam postane knjiga — življenja.

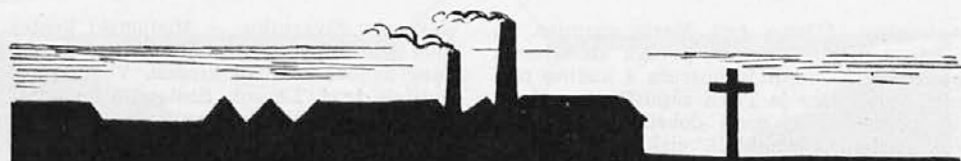
Poleg tega smo imeli še dva sestanka za vse člane, in pa devet sej. Vseh sestankov je imela kongregacija torej — 56.

Bil pa je na tem občnem zboru izvoljen tudi nov odbor, ki bo šel z vsemi močmi in silami na delo v blagor kongregacije in slavo Brezmadežne. M. R.

Druga Marijina kongregacija v Zavodu sv. Stanislava. Na občnem zboru 14. maja so nam načelnik kongregacije in načelniki odsekov podali poročilo o letošnjem delu. Članov je 127, kandidatov pa 117. Odbor je imel 8 sej. Uspehi so v splošnem zadovoljivi, seveda bi bili lahko še boljši.

Najbolje je deloval misijonski odsek. Pri sestankih smo se pogovarjali o nesrečni Rusiji, o delu sv. očeta Pija XI. za Vzhod in za pogsanske misijone, o naših misijonarjih, posebno o bengalskem misijonu. Člani in kandidati so dobili podobice z molitvijo na čast sv. Tereziji za Rusijo, dobili so tudi 52 Vestnikov Dejanja sv. Detinstva. Misijonskih listov smo imeli 65 izvodov, misijonskih koledarjev smo kupili 111. Za misijone smo nabrali 600 Din, 19.800 znamk, nekaj podobice, rožnih vencev in staniola. Za naš bengalski misijon smo darovali veliko duhovnih darov, posebno v postu, in jih še nabiramo zdaj v maju. — Pijev odsek nas je navduševal za vdano češčenje prebl. Device, za pogostno sv. obhajilo, za obiskovanje Jezusa v sv. R. T., za lepo vedenje v cerkvi, za ljubezen do sv. Cerkve in sv. očeta, za katerega smo darovali 5257 svetih maše. Cvetno soboto smo imeli skupno adoracijo iz knjižice »Mati s prebodenim srcem«. — Pri literarnem odseku so sodelovali večinoma le četrtišolci. Pri sestankih so brali svoje spise, nato je bil razgovor. Spisi so napisani v »Jutranji zarji«, ki pa letos po obsegu zaostaja za prejšnjimi letniki. — Treznostni odsek nas je poučeval o škodljivosti opojnih pijač. »Mladi junak« je imel 11 naročnikov. — Propagandni odsek je priporočal primerne liste. »Naše zvezde« smo imeli 46 izvodov, drugih listov pa 103, razen že prej naštetih.

Dne 10. maja smo imeli majniško akademijo v čast prebl. Devici. Pred njeno okrašeno podobo so dijaki zapeli dve pesmi, drugi so deklamirali in govorili o Mariji. Osnovna misel prireditve je bila: Marija je kraljica slovenskega naroda, zato naj varuje in blagoslavlja tudi našo kongregacijo! J. P.



SOCIJALNA ZRNA

V naravo!

»Kölnische Zeitung« je objavila rezultat poizvedovanja po velemestnih šolah, ki se tiče opazovanja narave. Iz tega se vidi, da v Berlinu: 70% nad 6 let starih otrok še ni videlo solnčnega vzhoda ali zahoda, 75% ni še videlo živega zajca, 64% nobene veverice, 53% nobenega polža, 87% nobene breze, 59% še ne žitnega polja, 98% nobene reke; 82% še ni slišalo peti škrjanca. V Bostonu 77% otrok, starih od 4—8 let, še ni videlo vrane; 65% še ne metulja, 66% še ni videlo robidnic, 61% še krompirjevega polja ne; 74% ni vedelo, kateri letni čas je bil tedaj.

Tako razumemo tožbo apostola Berlina dr. Sonnenscheina: »Okolica našega domovja nas drobi. Berlin, naša domovina! S katranom prevlečene stene! Kamenita dvorišča! Siva, nema monotonost! Daleč proč od narave! Ni cvetke na dvorišču! Drevesa ni pred našim oknom! Ni igrišč za našo mladino! Iz asfalta smo zrasli! Rastline brez luči, brez barve, brez solca! Nobene lipe ni, ki bi dehtela krog naše zibel! Ni parka, od trave zelenega, z majajočimi se vrhovi in kot zvonovi bučečimi! Naša mladina je zagrnjena v temo! Vse naše hrepenenje vpije iz pesmi po knjigah k živi resnici. Pustite nas, da potujemo k našim jezerom! Dajte, da hodimo po vresju! Dajte, da objamemo daljavo, mimo rek, gozdov in gričev! Da pognemo čez sebe nebo kot modro odejo! Da ne vidimo ni dimnika več! Ne vohamo asfalta več! Da ne čutimo več puščobe tega cementa, tega kamenja, tega železja. Bežimo k skakljajočim studentem, k pojočim ptičkom! Pokopalo nas je to mesto. Pokopala nas teža dneva.

Ne pozabimo!

Namreč pisma, ki ga je po naročilu svetega očeta 10. februarja 1932 pisal avstrijski nuncij Henrik Sibilla avstrijskim škofom. So v njem misli in besede, za nas danes aktualne: »Pravi katoliški pisatelji so oni, ki se rade volje podredijo vodstvu tistih, ki jih je Sveti Duh postavil za škofo, da vladajo Cerkev božjo; oni, ki pokažejo svoje spoštovanje do avtoritete, ki jo predstavljajo škofje, tudi v dejanju; oni, ki sledijo v boju za vero svojim škofom kot poklicanim voditeljem... tem manj pa oni, ki izpodkopavajo avtoriteto škofov, sebi pa prilaščajo avtoriteto, ki jim nikakor ne pristaja, domišljujoč si, da znajo

vse bolje razlagati papeška pisma, kakor škofje...«

Torej psevdoavtoriteta proti pravi avtoriteti! Pa se prva tako lepo skriva pod plašč pseudo-svobode duha!

Samostojnost.

»Zakaj prav za prav tako malo samostojno mislimo?« vprašuje »Revue Catholique des idées et des faits«. »Ker pripovedujemo naprej in ponavljamo kar pripoveduje sosed, ki pa ravno tako malo misli, kakor mi. Zmožnost mišljenja je pri otroku še najbolj izvirna in izrazita. Treba jo je z vzgojo podpirati, ne pa, kot se dandanes večkrat zgodi, polagoma zamoriti. Moderna vzgoja gre deloma v smer, ki vsako samostojno mišljenje barbarsko zatira. Kakor je francoska vzgoja razmeroma čisto duhovna, abstraktna, literarno zasidrana, tako je ameriška usmerjena le v korist, v sport. V tem sta si pa enaki, da mladega človeka ovirata v samostojnem mišljenju. Saj končno tudi francoski študent vidi v svojih literarnih učbenikih itd. le zbirko formul, ki jih pač rabi, da naredi svoj izpit. Nobene večje zveze nima to z izobrazbo. Kaj pa nas še ovira pri samostojnem mišljenju? Berivo, branje le z očmi, ki uspava duha, branje časopisov, s katerih mislimo, da so tu zato, da bi nam vlivali misli, branje ameriško vzgojenih dnevnikov, ki nas hočejo prav v vsem poučevati in ki so natrpani z nazori, do konca preiščljenimi. Ali je treba zato duha mladega človeka obdelati, da bo lahko mislil, če pa lahko za nekaj par kupi to, kar je treba misliti? Vsekakor lahko postane časopis, ta stroj za uspavanje možgan, prava budnica v življenju, če bi ga brali kot zgodovinski dokument, kot verno sliko dnevnih dogodkov, če bi kritično iskali značilnosti in izluščili to, kar bi moglo v bodočnosti veljati za karakteristiko te bežne ure.«

Zaradi zaslug.

Argentinska vlada je spremenila ime postaje »Los Perales« v »Don Alessandro Stefanelli«, v spomin na Salezijanca, ki je bil pionir vere in civilizacije v teh krajih. Pomagal je ljudem s tem, da jih je učil kultivirati, namakati, gojiti polja in ustanovil posebno poljedelsko šolo. Poklical je v življenje še mnogo drugih, tudi karitativnih ustanov.



POVSODI B O G A

Papeževo pismo nemški katoliški mladini.

Znamenito papeževo velikonočno pismo nemški katoliški mladini se glasi: »Izraz otroške vdanosti namestniku Kristusovemu in nezlomljive zvestobe sveti Cerkvi, ki ste Nam ga poslali, smo sprejeli z globokim sočuvstvovanjem in z velikim zadovoljstvom. Z globokim sočuvstvom: ker ste v prvih vrstah doprinesli že veliko žrtev za svoje verske ideale, in jih doprinašate še dandanes; z velikim zadovoljstvom nad vašim pogumom, ki ga kažete, in nad pravim nadnaravnim mišljenjem, s katerim ste prešinjani.

Kljub vsem težavam, skozi katere vas vodi božja previdnost, in proti vsem vabam in pritiskom propagande, ki vas hoče zvoditi v novo pojmovanje življenja, ki vede proč od Kristusa nazaj v poganstvo, ste držali Kristusu in njegovi Cerkvi prisego ljubezni in zvestobe. Ravno zaradi tega pa ostanete še tem bolj vdani narodu in domovini, kateri hočete, kakor v prejšnjih časih, tudi sedaj nesebično v najožji povezanosti služiti.

Mi poznamo v Naši odgovornostipolni pastirski skrbi — in vemo, da je to tudi velika skrb vaših škofov — položaj katoliške mladine v Nemčiji. Vaša društva naj se zavdajo, da je njihova zadeva Naša zadeva. V očetovski ljubezni vas vodimo pod križ Jezusa Kristusa, ki sije iz vaših praporov, in podelimo vam in vašim staršem in sorodnikom, kot vir moči za neustrašeno zvestobo v veri, iz srca apostolski blagoslov.

V Vatikanu, o veliki noči 1934.

Pius P. P. XI.

Poganstvo

Kölanski kardinal Schulte je dal 11. marca 1934 prebrati po vseh cerkvah pastirsko pismo, v katerem odločno dokazuje, da je nova religija krvi in rase »poganstvo in odpad od Kristusa in od krščanstva«. Konča pa: »Vztrajati hočemo v svoji katoliški zvestobi in stanovitosti, vztrajati hočemo v življenju in smrti!«

Kino. Često slišimo, da smo katoličani preveč enostranski in prestrogi, kadar sodimo o predstavah v kinu. Zato je neki praški profesor napravil statistiko najvažnejših filmov, ki so jih zadnji čas igrali v Evropi. Ti podatki dokazujejo, kako prav imamo katoličani. Igrali so po vsebini: 642 velikih faloterij, 405 primerov zakonske nezvestobe, 310 ubojev in umorov, 165 tatvin, 104 ropar-

skih napadov, 74 izsiljevanj denarja, 45 požigov itd. Osebe, ki so jih ti filmi predstavljali, so bile v 70 odstotkih čudaške ali pa bolne. Zares, moralna dekadenca slavi v modernem filmu svoje zmagovalce. In katoličani naj bi molčali in spali na levji koži? Vpliv kina pa je tako velik!

Logično.

Nadškof v Freiburgu v Nemčiji je svojim vernikom objavil obsodbo knjig Alfreda Rosenberga in Bergmanna, ki sta nekak katekizem narodnega socializma, in tej objavi dodal lakonični stavek: »Je torej smrten greh brati te knjige!« Stavek je logičen in edino logično za katoličana je, da se ga zvesto drži!

Koristna vera.

Alfred Rosenberg je v svojem govoru v Weimaru, 3. marca, dejal: »Narodni socializem spoštuje vsako versko prepričanje, katero se ne bori za dogmatične formule, ampak samo za notranjo obnovo.« Torej: dogme so postranska stvar, torej: vse vere so enako resnične in prave — samo da služijo »krvi in rasi«. O zmoti zmot, in vse je zmot...

Kongregacija.

»Dijaška kongregacija ni nobeno zatočišče za pobožne «mamine fantke», tudi ni društvo, ki bi se omejevalo na cerkev, procesije in parade! Ne! Mi moramo ponesti duha svete Cerkve ven v svet, v delavnice, v družine, v šolo, v družbo! Duh kongreganistov je vesela delavnost, je zavestno vztrajno delo v službi velike misli. Kongregacija ne sme samo Marijine praznike slaviti, — ona mora delati za Mater in Gospo.« (Unsere Fahne, Mai 1934.)

Miva (Missions-Verkehrs-Arbeitsgemeinschaft) je družba, ki skrbi za moderna prometna sredstva v misijah. Ustanovitelj in glavni njen tajnik je p. Pavel Schulte O. M. (I. Pokrovitelj pa je kölnski kardinal Schulte. V odboru so zastopniki velikih nemških prometnih družb, tako tudi prof. Junker, ki je kot vpisnino dal Mivi velik zrakoplov, s katerim je p. Schulte že storil toliko dobrega v Afriki. Zrakoplov nosi ime Miva, potem Mivin znak: orel s križem in napisom »Obviam Christo in aera« (sv. Pavel, 1 Tes. 4—10) — Kristusu nasproti po zraku, ter plaketo, kakršno je nosil zrakoplov znamenitega prekooceanskega letalca Lindber-

gha: 3 leteči angeli spremljajo v zraku zrakoplov in spodaj je napis: »Angeli tui custodiant me«.

Pomen Mive je velikanski. Škof Frandin v Severni Ameriki ne bi bil zmrazil v gozdu, če bi bil imel letalo na razpolago; p. Bernhard ne bi bil zmrazil na Aljaski s pasjo vprego vred, če bi bil imel motorne sani. Koliko jih je od neznosnih potovanj po tropičnih in ledenih puščavah prezgodaj umrlo!

Misijonar, ki že nad 70 let deluje v Transvalu, je dejal: »Naj nam dajo 2 avtomobila in mi opravimo delo 4 novih misijonarjev.« — P. Duchaussois je l. 1931 obiskal v severni Ameriki Eskime. Z zrakoplovom je rabil za to pot 10 dni, sicer bil bil porabil 2 meseca in pol dragocenega časa. — P. Sylla, misijonar v Taungo v južni Afriki je obiskal kat. družino v Kurman. Z volovskim vozom je rabil sem in tja 3 tedne. Hoditi je moral skoraj vedno peš zraven voza. Rana na nogi, ki jo je dobil v svetovni vojni, ga je radi te poti spravila spet na bolniško posteljo in v bolnico. Z zrakoplovom bi bil šel popoldne tja, drugo popoldne nazaj — in bil bi zdrav za nadaljnje delo. — Zelo pretresljiv je slučaj iz Brockenbilla v južni Afriki: 27 katoliških policistov, belih in črnih, je iz oddaljenega kraja hotelo imeti misijonarja vsaj za en dan, za sv. mašo in sv. obhajilo. Večkrat so prosili — a niso jim mogli ustreči, ker bi misijonar rabil za pot 1 mesec. Toľiko časa ga pa niso mogli na lastni postaji pogrešati. Zato so policisti zbrali 50 funtov (15.000 Din) — in naročili zrakoplov, ki jim je pripeljal misijonarja! Ko bi imel misijon svoj zrakoplov! Ali ga morda taki kristjani ne zasluži? Glejte! Tisoč je takih slučajev! Kar imamo za sport, za luksuz, za zabavo — tega nimajo oni, ki trpe in umirajo za kraljestvo Kristusovo. Ali ni tudi vse tehnike zadnji namen: Gospodu naj služi vse stvarstvo!? Kako smo starokopitni — na škodo sv. vere! Kako nam manjka tu znajdljivosti! P. Schulte pravi: Kristus danes ne bi več rekel: »Žetev je velika, a delavcev je malo« — rekel bi: »Žetev je velika, a ni strojev in delavcev za stroje.«

Lep poziv.

V mnogih cerkvah v Holandiji bereš ta-le napis: Ali morem postati duhovnik? Za to mi je potrebno: 1. dober namen, 2. sposobnost (čisto življenje, zdravje, učenost). Ljubi Jezus, daj mi sposobnosti za duhovniški poklic! Pod besedilom je slika, ki predstavlja Kristusa, ki vabi mladeniča: »Pojdi tudi ti v moj vinograd.«

Sveta maša.

Iz Ningpo (Kitajska) poroča Fides: Večkrat se zgodi, da pogani prosijo misijonarje, naj darujejo sv. maše v njihove namene. Neki poganski trgovec v Shaching je prosil deset svetih maš, da se opravijo v sledeče namene: da bi se posrečila zgradba tovarne za očala, ki jo nameravajo graditi kristjani

s pomočjo misijona; da bi se delavci in delodajalci sporazumeli v popolni ljubezni; za svetovni mir; za mir in napredek Kitajske; za razširjenje krščanstva; za uspeh misijona v Ningpo. Misijonar pa bo dodal še eno za spreobrnjenje tega moža, ki ima tako široko, socialno sree, in ki je zato tako blizu veri ljubezni.

Za turiste.

Tudi mi imamo svojega patrona. Sedanji sv. oče — sam znan turist — nam ga je dal. 20. avgusta 1923 je v apostolskem pismu postavil sv. Bernarda de Menton (po njem se imenujeta alpska prelaza Mali in Veliki sveti Bernard) za patrona vseh turistov. Dostavil je: »Izmed vseh načinov, v katerih iščemo poštenega razvedrila, ni nobeden tako koristen za krepitev duha in telesa, kot ta (to je turizem). V napornem trudu in vzponu do vedno čistejšega zraka se moči obnavljajo in krepijo, na drugi strani pa mora duh premagovati težave vsake vrste in postaja tako odpornejši tudi v izpolnjevanju dolžnosti, včasih težkih, ki mu jih nalaga življenje. Z vrhov planin pa se duh ob pogledu na brezkončno stvarstvo pod njim in okoli njega, rad dvigne k Bogu, stvarniku in gospodu vse narave.«

Sveti oče je upeljal tudi nove obredne molitve za blagoslov vse turistične opreme.

Zborovanja katoliške mladine v Franciji so bila v aprilu zelo številna: v Lot, Abbeville, Rochefort, Font-Romeu, Touraine, Poitiers in drugod. Povsod so posebno poudarjali vedno globlje versko življenje, pomen svete maše in svetih zakramentov za uspeh vsega njihovega delovanja v organizacijah

Napačen sport.

»Osservatore Romano« toži, da bistvo modernega sporta ni več fizična in gimnastična vaja, ampak, da so sport dvignili v edini namen in mu tako izpodmaknili moralno in duhovno podlago. Dandanes se zbirajo tisoči ljudi celo ob slabem vremenu na sportnih igriščih, če se vrši kakšna nogometna tekma ali kak boksarski dvoboj. Večkrat prinese časopisi po dve strani sportnih poročil, ki so pisana z resnobo in »strokovno izobrazbo«, ki bi bila vredna kake druge stvari. Najslabše pa je, da sport postaja najbolj dobičkonosen poklic. Ljudje, ki se niso učili ničesar in bi po svoji duhovni vrednosti mogli zasedati le kako nižje mesto, naenkrat odkrijejo, da imajo v svojih mišicah kapital, ki se da vse bolj izkoristiti, kakor pa duhovni in moralni kapitali.«

Konvertit na smrtni postelji.

V Kamaturi na Japonskem je podlegel posledicam atentata v političnih, gospodarskih in časnih krogih znani Muto Sauji. Zadnje čase se je veliko bavil s studijem katoliške vere, na smrtni postelji pa se je na opomin svoje hčere, žene generalnega konzula v Mandžuko, dal krstiti. Pogreba sta se udeležila tudi apostolski delegat in nadškof v Tokio. (Fides.)

V senatu republike Čile je govoril senator dr. R. A. Cumuccio o 1900-letnici Odraženja in o Kristusu Kralju. V svojem globoko vernem in prepričevalnem govoru je dejal: »Brez krščanskega duha so zlorabe kapitalizma in surovo divjanje komunizma neizogibni. Zastonj gradi socializem svoje teorije, zaman bodo vlade diktirale zakone in kazni, zaman bodo množice poskušale z revolucijami: Svet bo našel pomirjenje in pravico samo v miru Kristusovem!« Zakaj? Zato, ker bo človek brez Kristusa ostal isti materialistični človek, ki bo v vsakem gospodarskem redu iskal le sebe in svoje »sreče« in povsod nosil svoje prokletstvo!

V Afriki.

V dneh 13., 14. in 15. avgusta se je zbralo 16.000 mož-domačinov na evharističnem kongresu v Kisantu (Belgijski Kongo). Prišli so tudi deset do dvanajst dni daleč. Prvi dan kongresa je prejelo sv. obhajilo nad 12.000 oseb.

V največjem afriškem apostolskem vikariatu Uganda se vrši vsako leto na vsaki misijonski postaji najmanj osem tedajev duhovnih vaj za različne stanove (otroci, matere itd.). — Africa docet!

Radio.

Holandska kat. radio-zveza je do sedaj nabrala 150.000 članov, ki podpirajo svojo lastno kat. radio-postajo v Huitzen. Tudi nekatoliška kritika označuje postajo kot izvrstno. Mar mislite, da je bilo treba le malo žrtev?

Prva cerkev sv. Bernardke.

Na ukaz Autunškega škofa Chassagnona je ustanovljena v predmestjih mesta Digoin in v delu na ozemlju Vignya nova župnija. Ta bo nosila ime sv. Bernardke. To bo brez dvoma prva župnija v Franciji z imenom svetnice, ki se ji je razodela Marija v Lurdu.

Uganke

1. Važno vprašanje

(El Gej)

a	i	e	d	i	ž
s	l	e	u	i	e
t	p	č	t	i	k
o	e	n	i	e	š
g	z	o	o	a	j
b	a	v	r	a	n

Ta kvadrat je sestavljen iz devet manjših kvadratov.

2. Posetnica

(El Gej)

Vinko Z. Znaneš
Radeče

Kaj je ta dijak?

3. Crkavnica

(El Gej)

a	a	a	a	a
a	a	a	a	b
c	c	d	d	i
i	i	j	j	l
l	m	r	r	r
r	r	t	v	z

1. nebesni pojav
2. perzijski kralj
3. slavni kitajski misijonar in učenjak
4. del cerkve
5. oblast
6. svetopisemski očak

V prvi vrsti navzdol in v zadnji navzgor čitaš pozdrav.

Mohorjeva tiskarna v Celju

P. Z. Z. O. Z.

izvršuje vsa tiskarska dela: knjige, časopise, uradne, trgovske, industrijske, društvene in zasebne tiskovine lično, točno in po nizkih cenah

Knjigoveznica

se priporoča za vsa v knjigoveško stroko spadajoča dela, kot vezanje vsakovrstnih knjig, revij itd.

Knjigarna

in trgovina s papirjem ter pisarniškim potrebščinami in veliko izbiro molitvenikov, šolskih, leposlovnih, znanstvenih in poslovnih knjig, papirja, šolskih zvezkov itd.

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Valvazorjeva ulica št. 36

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE
DRUGE, DOMAČE
IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI

KONGRESNI TRG

Knjigarna — Pisarniške potrebščine

se priporoča pri nakupu
knjig, vseh vrst šolskih
in pisarniških potrebščin.
Ima v zalogi primerna
darila za vsako priliko.

Založba Cankarjevih in Finžgarje-
vih zbranih spisov in prvovrstnih
drugih izvirnih slovenskih knjig in
prevodov iz svetovne književnosti

Papir
šolske potrebščine
?

*H. NIČMAN nasl.
Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva,
Ljubljana, Kopitarjeva 2*



SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

**KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE**

REG. Z. Z. O. Z.

V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6 H

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
FIRANE ostr. tiskane v BAKROTISKU
za reklamne namene, prav tako tudi
KLISJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, material brez-
hiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2993

JOSIP OLUP, LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško kon-
fekcijo in modnimi potrebščinami. Velika izbira
kamarnov, sukna in blacvine iz priznane
najboljših angleških, čeških in domačih tovarn.
Veliko zaloga moških in deških oblek ter vsa-
kovrstnega perila iz lastne tovarne Trglav.
Obleke in perilo se izdelujejo tudi po meri.

Trgovski prostori:

Stari trg št. 2, Pod Trančo št. 1 in Kolodvorska 8

MOJE NAČELO JE:

dobro blago in najnižje cene

Priporoča se trgovina s
papirjem, devocionalijami
in šolskimi potrebščinami

ANTON SFILIGOJ

Ljubljana, Sv. Petra cesta 2



Ure, zlatnina,
optični
predmeti

LUKA VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36

